

Psí útulek Na Vršku

Víkend se vlekl jako nikdy předtím. Týnka s Matějem se nemohli dočkat pondělí a bylo jim líto, že nejsou ani žádné judistické závody, ani soustředění, kde by se mohli s Haničkou a Kubou Zahrádkovými potkat už dřív.

Městečko, ve kterém bydleli, nebylo nijak velké. Nebylo tam ani divadlo, ani velké obchodní domy, byly tam však dvě školy, kterým se už odedávna říkalo horní a dolní. Týna s Matějem chodili do té dolní. Městečko leželo v podhůří a celé bylo dost složitě rozházeno po kopcích. Proto i cesta k útulku se klikatila prudce vzhůru, obklopená lesem a v zatáčkách vysokými skalami. Psí útulek se jmenoval Na Vršku a jmenoval se tak naprosto správně.

Když se malý autobus plný dětí konečně vydrápal až nahoru, otevřela se všem neobyčejná podívaná dolů do údolí. Autobus zastavil na malém čtvercovém parkovišti, přímo před vstupní branou do velkého statku.

Jak děti vystupovaly z autobusu, už se k nim nesl štěkot všech možných psích hlasů, od pištivého ňafání až po hluboké baf, baf, baf.

Děti se rozeběhly k velké dřevěné bráně, na které byla připevněna bílá plechová cedule a na ní červeným písmem napsáno:

ÚTULEK PRO OPUŠTĚNÉ
A ZATOULANÉ PSY
NA VRŠKU 1
NÁVŠTĚVNÍ HODINY:
DENNĚ OD 10.00 DO 18.00

Paní učitelka vzala za kliku. Bylo pár minut před desátou a vysoká branka uprostřed velké brány byla ještě zamčená. Děti si mezi sebou ukazovaly, co kdo dobrého pejskům přivezl, a paní učitelka je chválila, jak dobře své dárky vybraly. Přesně v deset hodin zarachotil na druhé straně brány klíč a v dřevěných vrátkách se objevila rozesmátá paní Zahrádková. „Tak vás tady vítám, děti,“ řekla mile a ustoupila stranou, aby mohly jako housata v řadě projít jedno za druhým do velkého dvora. Tam začala své vyprávění.

